

— « Δὲν ξέρω..... Πανάγο ».
— « Μὰ πρέπει νά μου τὸ πῆς. Τί σοῦφτε-
ξα καὶ φέρνεσαι ἔτσι; Σὰν μ' ἀρωτοῦν δὲν
ξέρω τί νὰ πῶ, κι' ὁ κόσμος..... ξέρεις τί φαν-
τάζεται ».

— « Πανάγο, κι' ἐμένα μ' ἀρωτοῦν καὶ δὲν
ξέρω τί ν' ἀπαντήσω ».

— « Τί θὰ πῆ δὲν ξέρεις ;...Μοῦ κόβεις ἓνα
τραντάφυλλο; ».

Ἐχαμογέλασε; ἄπλωσε τὸ χέρι της στὴ ρο-
δονιά κι' ἔκοψε τὸ μόνο τραντάφυλλο ποῦ-
φθανε· μὰ στὴ στιγμή ξεφυλλίσθηκε κι' ἔμεινε
στὸ χέρι της μόνο τὸ μισχάρι!

— « Θούλλα, τῆς λέγει, ἀφοῦ δὲν ξέρεις τί

ν' ἀπαντήσης θὰ πῆ πῶς ἔχεις ἄδικο, καὶ φέο-
νεσαι ἄπρεπα ».

« Ὅχι Πανάγο, δὲν ἔχω! »

— « Τί σοῦφτεξα!; »

— « Δὲν ξέρω ».

Ἐχωρίσθηκαν.

Ὅταν τύχαινε νὰ συναντηθοῦν καμμιὰ φορὰ,
χαμήλωναν τὰ μάτια, ἔσκυβαν τὸ κεφάλι κι' ἀν-
τιπεροῦσαν.

Ἐκεῖνος ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του : « Μ' ἀρνήθηκε
χωρὶς αἰτία. »

Κι' ἐκεῖνη : « Παράξενο νὰ μὴ μπορῶ νὰ πῶ τί
μοῦκανε... Ἐχω ὅμως δίκιο. »

Ἀλεξάνδρεια Αὐγούστος 1908.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Τοῦ νοῦ τοῦ ὑπέρχαλον οἱ σεμνοὶ λυῖτες
ὄσοι γονατίζουνε μπρὸς στὸ ἰδανικό·
τοῦ ρυθμοῦ, τοῦ χρώματος οἱ χλωμοὶ τεχνῖτες
δίνουνε τὰ χέρια τους σ' ὄρκο μυστικό.

Μὲς τὰ ἔργα ποῦ ἔσταζαν τῆς καρδιάς τὸ αἷμα
γυναικεῖον ὄνειρο νὰ μὴ λάμψη πιά·
— Φτάνει τὸ γλυκόλογο τῆς ἀγάπης ψέμα,
φτάνει ἢ δακρυστάλαχτη πλάνα ὁμορφιά!

Παύουνε τὴν Κύπριδα νὰ ὑμνοῦν οἱ τόνοι
κι' ἢ στροφῆς τὸν Ἔρωτα νὰ δοξολογοῦν·
σὲ καθάριο μάρμαρο, σὲ λευκὴν ὀδόνη
χείλη ἀλαφροφίλητα δὲ χαμογελοῦν!

Ἀπ' τῆς τέχνης τ' ἄδυστα ξεπετάει τὸ θῆλυ
μὰ τοῦ Ὠραίου χάνεται κάθε ἀγνή ζωή·
ἢ ἀρμονίες σβύνουνε, σπάει τὸ κοντόλι
καὶ σκοτάδι ἀπλώνεται μπρὸς στὴ χαρῶν γή.

Ἀλεξάνδρεια.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ